

[Brorsen.]

i det Øjeblik, Forligsmanden har stillet sit Forslag, er hans Arbejde afsluttet, og hvis Forsøget, som han har gjort, brister, bør der en virkelig Domstol til at afgøre Striden. Og jeg vil benytte Lejligheden til at sige i Forbindelse med hele det Spørgsmaal, vi nu paa ny diskuterer, at som det foregaar i vore Dage og i vort Land, synes jeg, det bliver mere og mere nødvendigt, at man for Alvor faar en Diskussion om eventuel Nedsættelse af en Voldgiftsdomstol, som kan træde til i et Tilfælde som det, der er Tale om her, og som altsaa er nedsat i Tide, for hvis man nu vil gaa ind paa Tanken om en Voldgiftsdomstol, faar man meget kort Tid til at betænke sig, inden Dommen skal afsiges.

Jeg vil altsaa sige, at vi i Venstre ikke kan billige, at det bliver Forligsmandens Forslag, der bliver ophøjet til Lov, af de Grunde, jeg her har nævnt. Jeg anser det for at være et farligt Skraaplan, vi her er kommet ind paa. Men i Henhold til de Udtalelser, jeg har fremsat her, maa vi jo mene, at der maa en Afgørelse af Striden til, og saa er der efter vor Opfattelse ingen anden Vej at gaa end at nedsætte en Voldgiftsdomstol. Her kan jeg henvise til den Stilling, man indtog for et Aar siden, altsaa i 1937, da der fra Konservative og Venstre blev stillet et Forslag om Nedsættelse af en Voldgiftsdomstol, og jeg vil mene, at man i Virkeligheden udmærket godt kan bruge det Forslag, vi stillede dengang, hvorefter der skulde nedsættes en Voldgiftsdomstol bestaaende af 3 Medlemmer, det ene Medlem Formanden for den faste Voldgiftsret og de to andre udpeget af Højesteret, og Formanden skulde udpeges af Præsidenten for Højesteret. Saa er det naturligvis givet, at Parterne, Arbejdere og Arbejdsgivere, maa møde for denne Voldgiftsret og afgive Forklaring om deres Syn paa Sagen, inden den træffer sin endelige Afgørelse, og det er givet, at indtil den har truffet sin Afgørelse, maa Arbejdet foregaa paa de gamle Lønvilkaar, men vi vil naturligvis ikke have noget imod, og det har vi jo ogsaa stillet Forslag om tidligere, at i det Øjeblik Dommen er afsagt, vil denne Dom kunne faa tilbagevirkende Kraft.

Vi mener altsaa fra Venstres Side, at det er den rigtige Maade og den eneste Maade at løse denne Konflikt paa, og derfor vil jeg anbefale det, jeg her har sagt, til velvillig Overvejelse, ogsaa inden for Regeringspartierne. Jeg mener, som jeg allerede

har udtalt, at det hele er meget enkelt og let at overskue, saa det ikke vil kunne tage saa lang Tid, inden denne Domstol, hvis den nu øjeblikkelig træder i Virksomhed, vil være i Stand til at afsige sin Dom, saaledes at denne Konflikt derved er bragt ud af Verden.

Christmas Møller: Det er jo, som det allerede er nævnt, ikke første Gang, den høje Rigsdag bliver stillet over for Spørgsmaalet om at løse en Konflikt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det kan i og for sig være meget lærerigt at se paa, hvorledes Udviklingen paa dette Omraade er foregaaet siden 1933, da vi første Gang havde et Lovforslag, et Spørgsmaal af lignende Karakter, til Behandling. I 1933, den 28. Januar, forelagde den højtærede Statsminister Forslaget om dengang at forlænge de gældende Overenskomster, om Forbud mod Lockout og Strejke. Uden at gaa nogen for nær tør man jo nok sige, at det var en spændt politisk Situation, og at mange store Spørgsmaal ved den Lejlighed laa for og kom til at ligge for, og hvis man sammenligner Situationen da og Stillingen i Dag og tænker paa den højtærede Statsministers Forelæggelsestale i Gaar Aftes, har man egentlig meget mere Indtrykket af, at det nu mere er en Ekspeditionssag, som skal ud af Verden, og som jo ogsaa vil komme ud af Verden. Vi har jo ogsaa tidligere haft Lejlighed til at behandle Spørgsmaalet om Arbejdskonflikt for Slagteriernes Vedkommende. Ved Loven af April 1934 stillede man sig jo fra Rigsdagens Side, ogsaa fra de nuværende Oppositionspartiets Side, ud fra ganske tilsvarende Betragtninger, som man maa anstille i Dag, paa det Standpunkt, at en Konflikt paa et saa ømtaalt Omraade som dette, Standsningen af vor Eksport, saaledes som den foreligger livsvigtig for alle Interesser her i Landet, hvor det ogsaa kan have Betydning meget, meget langt fremefter, hvorledes vore Leveringer kan blive, den vilde man ikke have. I 1934 ordnede Regering og Rigsdag i meget betydelig Enighed Spørgsmaalet om den daværende Slagterikonflikt ved en Voldgiftsret. Siden, i 1936, ordnede man ogsaa Spørgsmaalene paa bredt Grundlag ved Loven af Marts 1936, hvor der ogsaa blev Enighed imellem mange her i den høje Rigsdag angaaende en Voldgiftsrets Nedsættelse. I 1937 skiftede det jo, og den Maade, paa hvilken den højtærede Statsminister — det var den daværende Finansminister, der fungerede som Stats-